

Historia szkoły

Nasza szkoła przejęła kilkunastowieczne tradycje słupskiego szkolnictwa, które wysoko oceniał m.in. pomorski kronikarz Thomas Kantzow . Pisał on, iż w 1540 roku w Słupsku uczyła się młodzież z Lubeki, Hamburga, Gdańska, a także z Polski i Prus. Miasto było wówczas siedzibą książęcą, a władza na miejscu jest ważnym elementem stymulującym rozwój . Pamiętają o tym np. mieszkańcy Torunia, który był siedzibą wojewody (pomorskiego) przed wojną i jeszcze teraz dobrze wspomina tamten czas.

Inicjatywę na rzecz utworzenia w Słupsku gimnazjum (czyli szkoły średniej , po ukończeniu której można było podjąć studia wyższe) podjęto w 1816 roku. Pertraktacje ciągnęły się latami. W 1835 roku przyjęto wreszcie postanowienie, że miejskiej szkole należy nadać nowocześniejszą formę, ale było to niemożliwe bez mocnego wsparcia finansowego z zewnątrz.

Minęło następnych kilkanaście lat. W roku 1848 w pożarze wypalił się, aż do zewnętrznych ścian, stary budynek szkoły, na placu, na którym dziś stoi poczta przy ul. Łukasiewicza. Szkołę szybko odbudowano, nawet podwyższono o jedno piętro, ale nie rozwiązało to problemów szkolnictwa. Rajcy miejscy, podobnie jak to dzieje się dziś, pisali, jeździli (wtedy do Koszalina i Szczecina), aby uzyskać stosowne dokumenty i pieniądze . Podnoszono m.in. argument, który mógł mieć znaczenie na dworze pruskim: że w powiecie słupskim mieszkają aż 162 rody rycerskie, a dzieci muszą wyjeżdżać po naukę do Gdańska lub nawet dalej. Potrzebę utworzenia szkoły średniej motywowano ponadto brakiem kadr dla przemysłu, handlu, farmacji, gospodarki rolnej, technicznej obsługi miasta (np. poczty, spraw budowlanych).

Słupsk w pierwszej połowie XIX w. liczył już blisko 10 tys. mieszkańców. Planom budowy gimnazjum sprzyjały zmieniające się przepisy. W Szczecinie, siedzibie władz administracyjnych prowincji Pomorze, 9 marca 1856 r. zapadła decyzja o utworzeniu w Słupsku szkoły średniej . Miasto zdecydowało ulokować nową szkołę na tzw. kowalskiej łące, w rejonie zabudowywanym dopiero od początku XIX w. Z góry przyjęto, że fundamenty winny być mocne, a budynek okazały, z perspektywą użytkowania przez wiele lat . Sporządzono stosowne szkice i kosztorys budowlany na całkiem nowy obiekt , realizowany w nowym miejscu. Pierwszy etap prac został zamknięty 18 listopada 1856 r. wydaniem decyzji-pozwolenia na budowę.

Szkołę budowano zapewne według gotowego projektu. Wskazują na to analogie z Królewskim Gimnazjum Realnym w Bydgoszczy, dzisiaj siedzibie Akademii Techniczno-Rolniczej. Budynek posadowiono na kamiennych fundamentach grubości prawie 1 metra . Ściany zaczęto wznosić w 1857 r. zwartą bryłą cechującą prostota i regularne symetryczne rozczłonkowanie, charakterystyczne dla stylów historycznych połowy XIX w. Paetow (1933) wskazał budynek jako przykład doskonałego odwzorowania twórczości wielkiego niemieckiego architekta K. F. Schinkla (1781-1840), uznawanego za twórcę romantycznego neoklasycyzmu. Architekt ten był m. in. autorem projektu przebudowy zamku w Kórniku pod Poznaniem. Dzieje organizacji i budowy gimnazjum oraz działalność szkoły w półwieczu 1857- 1907 (liczonym od momentu podjęcia prac) opisał nauczyciel dr Paul Neumann w pracy wydanej w 1907. Wiemy z niej , że z ramienia ratusza budowę kierował rajca aptekarz Starck. Z kasy miejskiej wydatkowano na budynek 42776 talarów. Dla porównania: roczne czesne od ucznia w niższych klasach wynosiło 4 talary, a w wyższych 7 talarów, zamiejscowi płacili o połowę więcej. Wmurowanie ostatniej, symbolicznej cegły i otwarcie obiektu nastąpiło 18 października 1859 roku, z udziałem znamienitych gości. Zorganizowano wówczas uroczysty pochód, który sprzed Bramy Nowej przeszedł pod stary budynek szkolny. Tam oczekiwali uczniowie i nauczyciele. Najstarszy wiekiem nauczyciel pożegnał miejsce i budynek, w którym przez kilkadziesiąt lat mieściła się miejska szkoła. W uroczystym pochodzie, obok gości, rajców, uczniów szły - zachowując kolejność według rangi - gildia strzelców, cechy murarzy, cieśli, stolarzy, bednarzy, kowali, ślusarzy, kuśnierzy, tkaczy , piekarzy, garncarzy i szewców. Wielu z tych rzemieślników wniosło swój wkład w budowę gimnazjum.

W pierwszym roku do nauki przystąpiło 293 uczniów (Słupsk w 1862 r. liczył 12700 mieszkańców). Znaleźli w budynku doskonałe warunki. Gimnazjum ma prostokątny rzut, orientowany podłużną osią do nurtu rzeki. Klasy miały dobre oświetlenie. Centralnie umieszczone wejście w wysuniętym ryzalicie zapraszało do przekroczenia progu . Wewnątrz zaskakiwały granitowe schody, ozdobne metalowe balustrady, a najbardziej dziewięć smukłych metalowych kolumn , podtrzymujących strop o mauretańskich łukach. Głowice kolumnienek zdobią liście roślin o egipskim rodowodzie. Zbudowany w mauretańsko-neogotyckim stylu obiekt zachował do dziś swój pierwotny wystrój. Jedynym dowodem, że jest użytkowany niemal bez przerwy około 140 lat - są wyżłobione stopnie schodów, po których można zjechać, jak po stoku narciarskim . Do obiektu od początku należała działka o powierzchni 0,80 ha, którą obsadzono drzewami. Ustawiono na niej wysokie przyrządy do gimnastyki (widoczne na rycinie, na lewo od budynku).

Co prawda już w 1861 r. opracowano plan budowy sali sportowej, ale postawiono ją później, uczniowie ćwiczą w niej od roku 1876 r. Dzisiaj liczący ponad 100 tys. mieszkańców Słupsk ma kilkanaście liceów ogólnokształcących oraz zespołów szkół ponadgimnazjalnych. Najstarszej, czyli I LO, przysługują honory pierwszeństwa.